ECLI:LV:AT:2020:1127.A420308316.11.S
Lieta Nr. A420308316, SKA-395/2020
Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
SPRIEDUMS
Rīgā 2020.gada 27.novembrī

Tiesa šādā sastāvā: senatores Dace Mita, Jautrīte Briede, Vēsma Kakste

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru pieteicējai tiktu atlīdzināts morālais un personiskais kaitējums 10 000 *euro* par pieteicējas nepamatotu saukšanu pie administratīvās atbildības un atceltā lēmuma pieņemšanā pieļautajiem procesuālajiem pārkāpumiem, sakarā ar /pers. A/ un Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja kasācijas sūdzībām par Administratīvās apgabaltiesas 2018.gada 9.oktobra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs (turpmāk – birojs) ar 2015.gada 3.februāra lēmumu saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 166.^{30} pantu sauca pieteicēju /pers. A/ pie administratīvās atbildības par valsts amatpersonas funkciju veikšanu interešu konflikta situācijā.

Birojs uzskatīja, ka pieteicēja ar datu nesēju nodeva citam biroja darbiniekam dokumentu ar mērķi, lai šis darbinieks dokumentā minētos argumentus izmantotu, sagatavojot lēmumu par pieteicējai piemērotā disciplinārsoda atcelšanu. Birojs uzskatīja, ka ar šādām darbībām pieteicēja piedalās sev labvēlīga lēmuma sagatavošanā.

[2] Vispārējās jurisdikcijas tiesas procesā, kas noslēdzās ar Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2016.gada 10.maija spriedumu lietā Nr. /numurs/, minētais biroja lēmums atcelts un lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā izbeigta, jo pieteicējas rīcībā netika konstatēts administratīvais pārkāpums.

[3] Pieteicēja vērsās birojā, lūdzot atlīdzināt morālo un personisko kaitējumu par nepamatotu saukšanu pie administratīvās atbildības.
Birojs ar 2016.gada 8.septembra lēmumu Nr. 1/5265 pieteicējas lūgumu noraidīja.

[4] Pieteicēja iesniedza tiesā pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru pieteicējai tiktu atlīdzināts morālais un personiskais kaitējums naudā par pieteicējas nepamatotu saukšanu pie administratīvās atbildības un atceltā lēmuma pieņemšanā pieļautajiem procesuālajiem pārkāpumiem.

[5] Administratīvā rajona tiesa ar 2017.gada 17.novembra spriedumu pieteikumu apmierināja daļā, uzliekot pienākumu birojam rakstveidā atvainoties pieteicējai un atlīdzināt pieteicējai nodarīto morālo kaitējumu 150 *euro* apmērā. Pārējā daļā pieteikums noraidīts.

[6] Administratīvā apgabaltiesa ar 2018.gada 9.oktobra spriedumu pieteikumu apmierināja daļā. Tiesa uzlika pienākumu birojam publiski atvainoties pieteicējai par nepamatotu saukšanu pie administratīvās atbildības. Pārējā daļā pieteikums noraidīts.

Apgabaltiesa spriedumā atzina, ka pieteicējai kaitējumu varēja nodarīt tikai pati administratīvā pārkāpuma lietas ierosināšana. Tiesa nekonstatēja citus procesuālus pārkāpumus, kas būtu pieļauti administratīvā pārkāpuma lietvedībā un paši par sevi būtu radījuši pieteicējai būtisku aizskārumu. Jautājums par to, vai birojs, administratīvā pārkāpuma lietas dēļ lūdzot apturēt civillietu, tiesības izmantojis godprātīgi un nav novilcinājis civillietu, nav izskatāms šajā administratīvajā lietā, jo šajā lietā tiek vērtēti tieši administratīvā pārkāpuma lietvedībā pieļautie pārkāpumi.

Par atlīdzinājuma veidu tiesa norādīja, ka birojam kā kompetentajai iestādei bija jāapzinās, ka tas acīmredzami nepamatoti ir ierosinājis administratīvā pārkāpuma lietu pret pieteicēju. Vienlaikus tiesa atbilstīga atlīdzinājuma noteikšanā ņēma vērā to, ka Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija 2016.gada 10.maija spriedumā bija konstatējusi, ka pieteicēja kolēģei bija nodevusi datu nesēju ar pieteicējas sagatavoto apstrīdēšanas iesniegumu; šādu rīcību Administratīvā apgabaltiesa uzskatīja par neētisku. Tāpat tiesa uzskatīja, ka jautājums par to, vai patvaļīga administratīvā pārkāpuma lietas ierosināšana ir iestādes mobings pret pieteicēju, nav vērtējams šajā lietā, bet gan pārbaudāms civilprocesuālā kārtībā. Tāpēc šādā aspektā nav vērtējams arī pieteicējai ar administratīvā pārkāpuma lietas ierosināšanu nodarītais kaitējums. Ņemot to vērā, kā atbilstošu un pietiekamu morālā kaitējuma atlīdzinājumu tiesa atzina iestādes publisku atvainošanos.

Savukārt attiecībā uz personiskā kaitējuma atlīdzināšanu tiesa nekonstatēja administratīvā pārkāpuma lietas cēloņsakarību ar pieteicējas veselības problēmām.

[7] Pieteicēja par apgabaltiesas spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību, norādot, ka apgabaltiesa, izvērtējot administratīvā pārkāpuma lietas procesuālos pārkāpumus un piešķiramo atlīdzinājumu, nav ņēmusi vērā būtiskus lietas apstākļus. Pretēji Administratīvā procesa likuma 154.pantam nav izvērtēti pieteicējas iesniegtie pierādījumi. Tāpat nav ņemts vērā, ka nevienā civillietā, kurā iesaistīta pieteicēja un birojs, nav vērtēts jautājums par administratīvā pārkāpuma lietas prettiesisko ietekmi uz pieteicējas tiesībām. Tāpēc apgabaltiesa spriedumā nepamatoti norāda, ka šie jautājumi jāvērtē civilprocesuālā kārtībā. Turklāt Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija, pretēji Administratīvās apgabaltiesas spriedumā norādītajam, nav atzinusi faktu, ka pieteicēja kolēģei nodeva datu nesēju ar apstrīdēšanas iesniegumu.

[8] Birojs par apgabaltiesas spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību, norādot, ka apgabaltiesa nepamatoti uzlika birojam pienākumu atvainoties

pieteicējai. Lēmuma atcelšana administratīvā pārkāpuma lietā ir pietiekams atlīdzinājums pieteicējai.

[9] Birojs paskaidrojumos uzskata pieteicējas kasācijas sūdzību par nepamatotu.

Motīvu daļa

[10] Atbilstoši Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 1.panta otrajai daļai šā likuma noteikumi par to zaudējumu atlīdzināšanu, kuri privātpersonai nodarīti ar iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību, attiecināmi arī uz tādu zaudējumu atlīdzināšanu, kuri privātpersonai nodarīti ar iestādes prettiesisku lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā. Atbilstoši 2.[1]pantam iesniegumu par to zaudējumu atlīdzinājumu, kuri privātpersonai nodarīti ar iestādes prettiesisku lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, izskata, piemērojot arī Administratīvā procesa likuma noteikumus. Apgabaltiesa ir pareizi interpretējusi minētās tiesību normas, secinot, ka tādējādi atlīdzināms ir arī administratīvā pārkāpuma procesā pieļauts procesuāls pārkāpums, kas radījis būtisku personas tiesību aizskārumu.

Tāpat apgabaltiesa ir pareizi interpretējusi Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14.panta ceturto daļu. Minētā tiesību norma noteic, ka personisko un morālo kaitējumu nosaka atbilstoši aizskarto tiesību un ar likumu aizsargāto interešu nozīmīgumam un konkrētā aizskāruma smagumam, ņemot vērā iestādes rīcības tiesisko un faktisko pamatojumu un motīvus, cietušā rīcību un līdzatbildību, kā arī citus konkrētajā gadījumā būtiskus apstākļus. Tiesa pamatoti atzina, ka atbilstoši minētajai tiesību normai būtisku morālo kaitējumu atlīdzina naudā. Savukārt vieglāku tiesību aizskārumu un secīgi morālo kaitējumu, kas nav smags, var atlīdzināt ar iestādes atvainošanos.

Vienlaikus minēto tiesību normu piemērošanā izskatāmajā lietā apgabaltiesa nav ņēmusi vērā būtiskus apstākļus, kuriem ir nozīme lietas izspriešanā.

[11] Apgabaltiesa, ņemot vērā Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2015.gada 10.decembra spriedumu lietā Nr. /numurs/ un Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2016.gada 10.maija spriedumu kopsakarā ar administratīvā pārkāpuma lietas faktiem, piekrita pieteicējai, ka birojs, ierosinot pret pieteicēju konkrēto administratīvā pārkāpuma lietu, ir rīkojies patvaļīgi un faktiski izmantojis savas no likuma izrietošās pilnvaras rosināt administratīvā pārkāpuma lietas neleģitīmu mērķu sasniegšanai. Birojam kā kompetentajai iestādei jau lēmuma par administratīvā pārkāpuma lietas ierosināšanu pieņemšanas brīdī bija jāapzinās, ka tas ir patvaļīgs. Apgabaltiesa secināja, ka, tā kā biroja rīcībā nebija neviena pierādījuma, kas norādītu uz administratīvā pārkāpuma sastāvu pieteicējas rīcībā, pie citāda secinājuma nav iespējams nonākt. Tiesas ieskatā, acīmredzami nepamatoti ierosinot administratīvā pārkāpuma lietu, nešaubīgi ir pieļauts būtisks procesuāls pārkāpums, kas novedis pie prettiesiska rezultāta – pieteicēju sodoša lēmuma.

Senāts no minētā rezumē un akcentē, ka apgabaltiesa kā tiesu instance, kurai ir kompetence izskatīt lietu pēc būtības, ir atzinusi, ka konkrētajā gadījumā birojs, ierosinot administratīvā pārkāpuma lietu, ir rīkojies patvaļīgi un izmantojis savas no likuma izrietošās pilnvaras rosināt administratīvā pārkāpuma lietu neleģitīmu mērķu sasniegšanai. Šis secinājums ir būtisks no iepriekš minēto tiesību normu piemērošanas viedokļa.

[12] Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.pants atspoguļo principus, kuri ir tiesiskas valsts pārvaldes darbības pamatā. Šā panta pirmā daļa paredz, ka valsts pārvalde ir pakļauta likumam un tiesībām. Tā darbojas normatīvajos aktos noteiktās kompetences ietvaros. Valsts pārvalde savas pilnvaras var izmantot tikai atbilstoši pilnvarojuma jēgai un mērķim. Tāpat valsts pārvalde darbojas sabiedrības interesēs (panta trešā daļa), tai nav savu interešu (panta ceturtā daļa).

Senāts uzsver, ka minētie ir fundamentāli valsts pārvaldes darbības principi, kuru ievērošanai valsts pārvaldes darbībā jābūt pašsaprotamai. Valsts pārvalde ir izveidota, lai darbotos sabiedrības interesēs, un tās darbībai ir jābūt vērstai tikai un vienīgi uz tādu mērķu sasniegšanu, kas atbilst sabiedrības interesēm. Iestādes rīcība, kas ir patvaļīga un neatbilst pilnvarojuma jēgai un mērķim, ir pretēja tiesiskas valsts pārvaldes būtībai un grauj sabiedrības uzticību valsts pārvaldei. Tas, ka valsts pārvalde pret privātpersonu ir rīkojusies patvaļīgi un savas pilnvaras izmantojusi neleģitīmu mērķu sasniegšanai, nozīmē, ka valsts pārvalde apzināti nav ievērojusi tās darbības pamatprincipus, tostarp Administratīvā procesa likuma 9.pantā nostiprināto patvaļas aizlieguma principu. To neievērošana pati par sevi ir būtisks pārkāpums. Tādējādi lietā nav runas par iestādes pieļautām procesuālām nepilnībām, bet par tādu rīcību, kas apzināti ir pretēja tam, kādiem mērķiem valsts pārvaldei ir jākalpo.

[13] Izskatāmajā lietā nevar atstāt bez ievērības pieteicējas norādīto, ka patvaļīgi ierosinātā administratīvā pārkāpuma lieta ir bijusi iestādes pret pieteicēju vērsta mobinga sastāvdaļa. Apgabaltiesa atzina, ka šis jautājums iziet ārpus administratīvās lietas izskatīšanas robežām un ir izskatāms civilprocesuālā kārtībā lietā par pieteicējas nodarbinātības attiecībām ar biroju. Apgabaltiesa, lai arī atzina, ka patvaļīga administratīvā pārkāpuma lietas ierosināšana varētu liecināt arī par mobingu darba vietā, tomēr iepriekš minētā argumenta dēļ, lemjot par atlīdzinājumu, izslēdza šo aspektu no vērtējamo apstākļu loka.

Šā argumenta vērtēšanā Senāts vispirms atgriežas pie iepriekš minētā, ka nav pieļaujama patvaļīga valsts pārvaldes rīcība. Ja šāda rīcība turklāt ir bijusi vērsta uz to, lai mērķtiecīgi negatīvi ietekmētu iestādē nodarbinātu personu, veicot pret to mobingu vai bosingu, tostarp ar nepamatotu administratīvā pārkāpuma lietas ierosināšanu, tad šāda iestādes rīcība būtiski aizskar personas tiesības. Prettiesiski uzsākta administratīvā pārkāpuma lieta nedrīkst radīt personai tālākas negatīvas sekas, šādai lietai vispār nebūtu jābūt.

Tiesību uz atlīdzinājumu būtība prasa, lai atlīdzinājums ir atbilstīgs. Šādu atlīdzinājumu var noteikt, tikai vispusīgi un pilnvērtīgi novērtējot visus būtiskos apstākļus. Līdz ar to, ja tiesa no pierādījumiem lietā konstatē, ka iestāde administratīvā pārkāpuma lietu izmanto, lai mērķtiecīgi vērstos pret pieteicēju, tad šis aspekts nevar palikt bez izvērtējuma, jo var ietekmēt personai nosakāmā atlīdzinājuma veidu un apmēru.

Turklāt, lai arī Administratīvā apgabaltiesa spriedumā norādīja, ka šis jautājums ir izskatāms civillietā, vispārējās jurisdikcijas tiesā šis jautājums nav ticis vērtēts. Tieši pretēji, Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa 2017.gada 25.oktobra spriedumā lietā Nr. C30387115, kurā tika izskatīta pieteicējas prasība pret biroju par atšķirīgas attieksmes aizlieguma pārkāpumu un morālā kaitējuma atlīdzinājumu, atzina, ka civillietā netiek vērtēti argumenti par atšķirīgas attieksmes aizlieguma pārkāpumu sakarā ar pret pieteicēju nepamatoti ierosināto administratīvā pārkāpuma lietu, jo par minēto faktu administratīvajā tiesā ir pieņemts pieteicējas pieteikums par biroja 2016.gada 8.septembra lēmuma atcelšanu un morālā kaitējuma atlīdzināšanu, kas tiks izskatīts administratīvajā tiesā.

Senāts atgādina, ka pretēja personas tiesībām uz taisnīgu tiesu būtu situācija, ja valsts dažādu tiesu atzaru tiesvedību procesuālo nianšu dēļ paliktu neizvērtēti būtiski argumenti saistībā ar administratīvā pārkāpuma lietas ietekmi uz pieteicējas tiesībām, tostarp atlīdzinājuma piešķiršanu. Kā jau atzīts, jautājums, vai administratīvā pārkāpuma lieta ir bijusi mobinga vai bosinga sastāvdaļa, ir būtisks jautājumā par pieteicējai piešķiramo atlīdzinājumu. Turklāt, ja šis jautājums netiktu izskatīts ne vispārējās jurisdikcijas tiesā, ne administratīvajā tiesā, tiktu pārkāptas pieteicējas tiesības uz taisnīgu tiesu.

[14] Ja administratīvā pārkāpuma lieta ir bijusi pret pieteicēju vērsta mobinga vai bosinga sastāvdaļa, tad tas var ietekmēt ne tikai morālā kaitējuma atlīdzinājuma veidu un apmēru, bet arī personiskā kaitējuma atlīdzinājuma apmēru. Pret personu vērsts iestādes mobings vai bosings, ja tāds tiek pierādīts, parasti ir ilgstošs un intensīvs personas tiesību aizskāruma veids. Tas nenoliedzami var radīt personai gan garīgās, gan fiziskās veselības

problēmas.

[15] Senāts piekrīt apgabaltiesai, ka vispārīgi par civillietas izskatīšanu, tostarp lūgumu izlemšanu par civillietas virzību, kompetence ir vispārējās jurisdikcijas tiesai. Vienlaikus Senāts uzskata, ka vispusīgai apstākļu novērtēšanai un atbilstīga atlīdzinājuma noteikšanai izskatāmajā lietā atlīdzinājuma veida un apmēra vērtējumā nozīme ir arī atbildei uz jautājumu, vai iestāde konkrēto administratīvā pārkāpuma lietu, ko apgabaltiesa atzinusi par patvaļīgi ierosinātu, ir izmantojusi, lai novilcinātu civillietu izskatīšanu. Konkrētajā gadījumā vispārējās jurisdikcijas tiesa vairākkārt ir izlēmusi biroja lūgumus atlikt lietas izskatīšanu ar lūgumu pievienot lietai administratīvā pārkāpuma lietas materiālus.

Turklāt Senāts šajā jautājumā saskata vēl citu aspektu. Valsts pārvaldei, kā minēts, savas funkcijas ir jāveic tikai atbilstoši valsts pārvaldes mērķiem. Tiesiskas valsts pārvaldes praksē nav pieļaujams, ka iestāde citos procesos izmanto patvaļīgi ierosinātu administratīvā pārkāpuma lietu. Ja ir konstatējams, ka šāda iestādes rīcība ir bijusi apzināta, tas ir, ar mērķi kaitēt pieteicējai, tad tā ir uzskatāma par ļaunprātību.

[16] Senāts uzskata, ka tādā pašā veidā būtu jāizvērtē arī iestādes rīcība no citiem pieteicējas norādītajiem aspektiem, kuros konkrētā administratīvā pārkāpuma lieta, pieteicējas ieskatā, tikusi izmantota, lai nelabvēlīgi ietekmētu pieteicējas tiesības, tostarp uz kasācijas sūdzībā norādīto procesu par pieteicējas pielaidi valsts noslēpumam un sprieduma izpildi par pieteicējas atjaunošanu amatā, kas bijusi saistīta arī ar pielaides valsts noslēpumam trūkumu. Tas ir, tiesai būtu jāvērtē, vai iestāde mērķtiecīgi, apzināti administratīvā pārkāpuma lietu bija izmantojusi, lai ietekmētu minētos procesus, kuros bija iesaistīta pieteicēja.

[17] Kasācijas sūdzībā pieteicēja norāda, ka apgabaltiesa, secinot, ka iestādes atvainošanās ir pietiekams atlīdzinājums, ir nepareizi atspoguļojusi Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas spriedumā konstatētos apstākļus, norādot uz it kā pieteicējas neētisko rīcību.

Administratīvā apgabaltiesa secināja, ka pieteicēja bija iedevusi kolēģei datu nesēju, kurā bija pieteicējas sagatavotais apstrīdēšanas iesniegums. Tiesa norādīja, ka šo faktu ir konstatējusi Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija 2016.gada 10.maija spriedumā. Administratīvā apgabaltiesa norādīja, ka, lai arī pieteicēja nav atbildīga par to, kādā veidā šī informācija tālāk tika izmantota, tostarp par to, vai, pamatojoties uz šīm ziņām, tika sagatavots rīkojums par pieteicējas disciplinārsoda atcelšanu, pieteicējai kā biroja augsta līmeņa darbiniecei bija jāapzinās, ka šāda rīcība nav ētiska.

Senāts no Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2016.gada 10.maija sprieduma konstatē, ka lietā bija strīds par to, vai pieteicēja iedeva kolēģei datu nesēju, no kura kolēģe pēc pieteicējas norādījuma iekopēja savā darba datorā pieteicējas sagatavotu apstrīdēšanas iesniegumu tiesai par biroja 2013.gada 27.jūnija rīkojumu.

Senāts no vispārējās jurisdikcijas tiesas nolēmumiem arī redz tiesas secinājumu, ka pieteicēja nekādā veidā nebija ietekmējusi biroja darbinieku rīcību saistībā ar rīkojuma par pieteicējai piemērotā disciplinārsoda atcelšanu sagatavošanu un izdošanu. Tostarp tiesa atzina par nepierādītu faktu, ka pēc pieteicējas norādījuma pieteicējas kolēģe iekopēja savā darba datorā pieteicējas sagatavoto dokumentu par biroja rīkojuma atcelšanu. Tiesa papildus norādīja, ka, ja datu nesēja nodošana tiešām notika, tā bija saistīta tikai ar dokumenta izdrukāšanu no datora, kuram nav interneta pieslēguma, lai nodrošinātu pieteicējas privātuma aizsardzību.

Ņemot vērā minēto, Senāts atgādina, ka izskatāmajā administratīvajā lietā atlīdzinājuma prasījums ir par administratīvā pārkāpuma lietu, kurā vispārējās jurisdikcijas tiesa nav atzinusi par pierādītu pieteicējas pārkāpumu saistībā ar rīcību interešu konflikta situācijā, tas ir, par pieteicējas dalību sev labvēlīga lēmuma sagatavošanā. Kā minēts, vispārējās jurisdikcijas tiesa atzina, ka pieteicēja šo procesu nav ietekmējusi, tāpēc nav konstatējams administratīvā pārkāpuma sastāvs. Pieteicējas rīcība, kas ņemama vērā, izvērtējot atlīdzinājuma veidu un apmēru, jāvērtē tikai šādā aspektā. Tas ir, vai ir konstatējama tāda pieteicējas rīcība, kas bijusi vērsta tieši uz sev labvēlīga lēmuma pieņemšanu. Līdz ar to blakus apstākļiem, kas, iespējams, pastāvēja (dokumenta nodošana ar mērķi to izdrukāt no datora bez interneta pieslēguma), nav izšķirošas nozīmes, lemjot par atlīdzinājumu par biroja prettiesisko lēmumu. Šis fakts, kā secinājusi vispārējās jurisdikcijas tiesa, ja arī pastāvēja, bija saistīts ar citiem apstākļiem. Tas ir, tādiem, kas nav tieši attiecināmi uz administratīvā pārkāpuma lietu.

[18] Rezumējot visu līdz šim teikto, Senāts izskatāmajā lietā atzīst, ka iepriekš izklāstīto apstākļu kopums, jo īpaši apzināti patvaļīga iestādes rīcība neleģitīmu mērķu sasniegšanai, ja šie apstākļi apstiprinās, pārbaudot tos pēc būtības, uzskatāms par būtisku pieteicējas tiesību aizskārumu. Šādos apstākļos kaitējums pieteicējas tiesiskajām interesēm ir jāatzīst par nozīmīgu un atvainošanās nav uzskatāma par atbilstīgu atlīdzinājumu.

Tā kā apgabaltiesa, lemjot par atlīdzinājumu, nav ņēmusi vērā būtiskus apstākļus, tās spriedums ir atceļams. Izskatot lietu no jauna un izlemjot jautājumu par atlīdzinājumu, kaitējuma līmeņa noteikšanā būtiski ir novērtēt ne tikai katru situāciju atsevišķi, bet arī to ietekmi kopumā.

[19] Birojs kasācijas sūdzībā uzskata, ka lēmuma atcelšana administratīvā pārkāpuma lietā ir pietiekams atlīdzinājums. Senāts, ievērojot apgabaltiesas noskaidrotos apstākļus un pārējos apsvērumus, kas norādīti iepriekš, spriedumā nonāca pie citiem secinājumiem. Tādējādi biroja kasācijas sūdzība ir noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 129.[1]panta pirmās daļas 1.punktu, 348.panta pirmās daļas 2.punktu un 351.pantu, Senāts

nosprieda

Atcelt Administratīvās apgabaltiesas 2018.gada 9.oktobra spriedumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai Administratīvajai apgabaltiesai.
Noraidīt Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja kasācijas sūdzību.
Atmaksāt /pers. A/ drošības naudu 70 *euro* apmērā.
Spriedums nav pārsūdzams.

D. Mita J. Briede V. Kakste